

Vesele počitnice.

Oj z Bogom šola, sveti kràj!
Vesel zapuščam te sedàj.
Ko v rojstno se podajam vas,
Srce utriplje mi na glas.

V to sobo več prišel ne bom,
Saj vsa dolina moj bo dom;
Učilnica prostorna bó
Dobrava in poljé plodnó.

Vam knjige mrtve mir zdaj dam,
Saj kar povéste, vse že znam.
Odslej bom gledal kras evetie,
Poslušal petje bodem ptic.

In vam, továriši, rokó
Naj stisnem danes še v slovó.
Juhé! saj jutri jo podám,
Očetu, materi, sestrám.

A zdaj urnó ko ptič zletim,
Duhá domá si poživim.
Čez meseca se vrnem dva,
Če Bog življenje, zdravje dá.

Fr. Klínar.



Prepelica in mlade prepeličice.

(Basen.)

Kosci so kosili travo. Pod gričkom na travniku je bilo prepeličino gnezdo. Prepelica je zletela iskat hrane svojim mladičem. Ko se je vrnila, videla je pokošen travnik. — „Nevarnost je prišla! Zdaj morate prav tiho sedeti v gnezdecu. Ljudje vas ne smejo videti. Zvečer vas bodem vže prepeljala!“ Tako je govorila mati prepelica svojim otrokom prepeličicam. — Prepeličice so bile še nespametne. Veselile so se in dejale: „Kako prijetno sije solnčeece! Travník je tako čist! Me se ne smemo skrivati in molčati! . . . Naša mati je vže stara . . . Zato se pa boji, ker je stara . . . Ona naj se ne veseli, a me se hočemó veseliti!“ Tako so govorile mlade prepeličice. Jedna mladih prepeličic zapedpedikala a druga zleze iz gnezdeca. In glej! na zadnje zapedpedikajo vse in zapusté gnezdece.

Ob istem času prinesó kmetiški otroci kosilo svojim očetom. Očetje kósijo, otroci pa tekajo po travniku. „Tù nekje pojó prepeličice!“ reče jeden deček drugemu. In šli so iskat prepeličic. Glas mladih prepeličic je izdal otrokom kraj, kder so bile ptičice. Hitro so otroci našli gnezdece in polovili vse mlade prepeličice.

(Iz ruščine preložil Ant. Jaklič.)

